

1. ( ) קוק, ת"ז ( ) בעניין :

2. ( ) קוק, ת"ז ( )

שניהם מכפר תורמוס ע"א, נפת רמאללה
ע"י ב"כ עוה"ד לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או יוסי
וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או
מנאל חזאן (מ.ר. 28878) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737)
ו/או חוה מטרכס עירון (מ.ר. 35174) ו/או גיל גן-מור (מ.ר.
37962) ו/או סיגי בן ארי (מ.ר. 37566)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל: 02-6283555 פקס: 02-6276317

התובע

- נ ג ד -

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ת"א (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1, תל אביב 64921
טל: 03-6970282 פקס: 03-6918541

הנתבעת

מהות התביעה: כספית, נזיקית

סכום התביעה: 102,686 ₪

כתב תביעה

כללי

א. עניינה של התביעה הזו באירוע שהינו אחד משורה של מקרים, שאנו עדים להם בכל עונת
מסיק, בהם תוקפים מתנחלים קבוצות של חקלאים פלסטינים ומסכנים את חייהם,
שולחים יד ברכושם, גונבים את יבולם ומונעים מהם למסוק את זיתיהם.

ב. עם תחילת עונת מסיק הזיתים בשטחים הכבושים, מתחילה התפרעות של המתנחלים הן
ע"י תקיפה פיזית ואיום על שלמות הגוף, ולעיתים באיומי נשק, והן באלימות כלפי
רכושם ויבולם של התושבים הפלסטינים. התנכלויות המתנחלים מנעו ועדיין מונעות
מחקלאים פלסטינים למסוק את יבול הזיתים שלהם דבר שפוגע ביבול השנתי וכן
בתנובת העצים משנה לשנה.

ג. חרף האמור וחרף מודעות מערכת הביטחון ורשויות אכיפת החוק בשטחים הכבושים
לבעיה האמורה ולהתנכלויות החוזרות ונשנות מצד המתנחלים כלפי התושבים
הפלסטינים, מתמהמהות רשויות אלה לאכוף את החוק כנדרש על פי דין, לחקור את
תלונות הפלסטינים נגד מתנחלים ולספק את ההגנה הראויה לחיי התושבים הפלסטינים
ולרכושם.

הצדדים

1. התובע 1 הינו גבר נשוי, תושב הכפר תורמוס ע"א שבנפת רמאללה. בכל הזמנים
הרלוונטיים לתביעה זו היה התובע הבעלים של מכונית מסוג מרצדס 412 מ.ר. ( )
פ, שנת ייצור 1999 (להלן: "המכונית") ועבד כמסגר במסגרייה בכפרו תורמוסע"א.

רצ"ב העתק רישיון הרכב של המכונית ומסומן **נספח א'** לכתב התביעה.

2. התובע 2 אחיו של התובע 1, היה בכל הזמנים הרלבנטיים לתביעה זו המחזיק במכונית
של התובע 1 וכן הבעלים של בית מלאכה לעבודות אלומיניום בכפרו תורמוס ע"א בו עבד.

3. הנתבעת, מדינת ישראל, הינה והייתה בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו, האחראית ו/או המעבידה ו/או הממונה ו/או המפעילה ו/או היד הארוכה של כל כוחות המשטרה והצבא (להלן: "כוחות הביטחון") בשטחים הכבושים בכלל, ובאיזור כפר תורמוסעיא, מקום האירוע שיתואר להלן, בפרט.

האירוע

4. ביום 21.10.02 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, נסע התובע מס' 2 במכונית השייכת לאחיו התובע 1, למטעי הזיתים באיזור אלדיהראת, שטח חקלאי השייך לתחום המוניציפאלי של הכפר תורמוס עיא והנמצא במרחק של כשלושה קילומטרים מהכפר, על מנת לעזור לבני כפרו למסוק את הזיתים.

5. איזור אלדהראת האמור, נמצא במרחק של כ-300 מטרים מההתנחלות שבות רחל.

רצ"ב מפה של איזור רמאללה בה מופיעים הכפר תורמוסעיא וההתנחלות שבות רחל ומסומנת נספח ב' לכתב התביעה.

6. זמן קצר אחרי הגיעו של התובע 2 לאיזור המטעים, מכונית פרטית מסוג סובארו סטיישן בצבע לבן ודלת קדמית הצבועה בצבע צהוב והנושאת לוחית זיהוי צהובה הגיעה לאדמות מכיוון התנחלות שבות רחל ואשר בה נסעו שני מתנחלים, אחד מהם בשם בועז המוכר לבני הכפר, עברה על פני המוסקים והתרחקה מהם כ-200 מטרים ולאחר מכן חזרה להתנחלות.

7. המכונית האמורה עוררה את חשדם של המוסקים הפלסטינים וביניהם גם את התובע 2 וזאת בשל ריבוי מקרי ההתפרעויות, ההצקות וההטרדות מצד מתנחלי שבות רחל ושילה כנגד הפלסטינים בעת המסיק, בין היתר באירוע מיום 18.10.02, בו מספר מתנחלים מהתנחלות שבות רחל תקפו כמה חקלאים באיזור אלדיהראת, גנבו מהם 14 שקים מלאים זיתים, חיבלו במכוניתו של אחד החקלאים בשם _____ ואיימו לירות לעבר החקלאים כדי לגרש אותם מהאיזור.

8. כפי שנמסר לתובע מס' 2, אחד מהחקלאים הפלסטינים שהיה במקום יצר קשר עם המת"ק האזרחי הישראלי, בשעות הבוקר עוד לפני הגיעו של התובע 2 למטע, ודיבר עם חוקר בשם חגי. הוא הודיע לו כי ישנה תנועה חשודה מצד המתנחלים ושהצבא לא נוכח במקום חרף התיאום מראש בין אנשי הכפר, המת"ק הפלסטיני והמת"ק הישראלי. חגי בתגובה הביע תמיהה על שהצבא עוד לא הגיע למקום והוסיף כי ישלח את הצבא מיד.

9. התובע 2, אף הוא יצר קשר עם המשטרה בבית אל ודיבר עם חוקר בשם אייל. התובע 2 ציין כי יש פעילות חשודה מצד מתנחלי שבות רחל ושאל מדוע הצבא עוד לא הגיע חרף התיאום שהיה בעניין אבטחת המסיק. החוקר הבטיח שישלח את הצבא, אך הצבא משום מה לא הגיע.

10. בעבור זמן מה, קבוצה חמושה של מתנחלים הגיעה למטע ברכב מכיוון ההתנחלות שבות רחל והתפזרה בין המוסקים.

11. בזמן זה, יצר התובע 2 שוב קשר עם המשטרה בבית אל וביקש בלהט את החוקר אייל כי המתנחלים תוקפים את המוסקים. השוטר שהשיב לטלפון צעק בפני התובע 2 וטרק את השפופרת.

12. בזמן זה, תקפו המתנחלים מספר מוסקים בגופם. נוסף על כך, אחד המתנחלים הגיע למכונית של התובע 1 שחנתה בסמוך למכוניות האחרות של המוסקים וזרק אבן על השמשה הקדמית. מתנחל אחר זרק רימון לתוך המכונית. כתוצאה מכך המכונית עלתה באש. כך עשו המתנחלים גם בשאר המכוניות, כשבע במספר, כאשר קבוצה אחרת של מתנחלים מאיימת על החקלאים החרדים למראה עיניהם שלא להתקרב - שאם לא, יירו בהם.

13. אנשי הכפר ששמעו על המאורעות החלו מגיעים למקום האירועים והייתה התקהלות גדולה.

14. רק בעבור כשעתיים וחצי מאז הקשר הראשון שנוצר עם המת"ק הישראלי הגיע הצבא למקום האירוע. כוח צבאי ומשטירתי נוסף הגיע למקום והתמקם סביב ההתנחלות שבות רחל.

15. התגובה של הצבא הייתה לבקש מהחקלאים הפלסטינים לעזוב את המקום תוך 5 דקות תוך איום לנקוט בצעדים אם לא יעזבו.
16. הפלסטינים בעלי המכוניות שנשרפו, וביניהם התובע 2, התלוו לכוח המשטרה שהגיע על מנת להגיש תלונות בגין האירועים.
17. בזמן הנסיעה עם המשטרה להגשת התלונה ובזמן שעברו בהתנחלות שבות רחל, ראה התובע 2 חלק מהמתנחלים התוקפים ואת המכונית הלבנה מסוג סובארו אשר התלווה למתנחלים התוקפים והודיע על כך לשוטר שישב איתם מאחור, אולם האחרון ביקשו לשתוק.
18. התרחיש המתואר ייקרא להלן: "האירוע".
19. בעלי המכוניות שנשרפו וביניהם התובע הגיעו לתחנת המשטרה בבית-אל והגישו את תלונותיהם בגין האירוע לעיל.

פנייה לרשויות

20. כאמור, התובע הגיש תלונה ומסר עדות עוד ביום האירוע בתחנת המשטרה בבית-אל בגין ההתקפה של המתנחלים והצתת המכונית.
- רצ"ב העתק אישור בדבר הגשת תלונה ומסומן **נספח ג'** לכתב התביעה.
21. התובע, שראה כי דבר לא מתקדם בחקירת האירוע וכן כי לא קיבל כל עדכון בנוגע לתלונתו, פנה למוקד להגנת הפרט.
22. ביום 06.03.03 פנה ב"כ של התובע מהמוקד להגנת הפרט למפקד משטרת בנימין בבקשה לקבלת עדכון בדבר מצב התיק.
- רצ"ב העתק הפנייה הנ"ל ומסומן **נספח ד'** לכתב התביעה.
23. ביום 20.03.03 נתקבלה תשובת תחנת המשטרה בנימין לפיה נפתחה חקירה והתיק הועבר לתביעות מחוז ש"י להמשך טיפול.
- רצ"ב העתק התשובה הנ"ל ומסומן **נספח ה'** לכתב התביעה.
24. בהתאם לתשובת תחנת בנימין, פנה ב"כ התובע ביום 20.03.03 אל תביעות מחוז ש"י וביקש להתעדכן במצב התיק.
25. ביום 18.06.03 ניתנה תשובת יחידת התביעות במטה מחוז ש"י לפיה התיק נסגר כנגד כל החשודים מחוסר ראיות.
- רצ"ב העתק התשובה הנ"ל ומסומן **נספח ו'** לכתב התביעה.
26. ביום 30.06.03 נשלחה בקשה למחלקת הרישום בתחנת בנימין בבקשה לצלם את חומר החקירה שנצטבר בתיק על מנת לבדוק המשך טיפול.
27. בתשובה מיום 02.07.03 נמסר ע"י רכז החקירות בתחנת בנימין נמסר כי תיק החקירה הועבר לפרקליטות מחוז ירושלים ביום 12.06.03 לשם סגירת התיק וכי ניתן לפנות לפרקליטות לשם צילום התיק.
- רצ"ב העתק התשובה הנ"ל ומסומן **נספח ז'** לכתב התביעה.
28. ביום 23.07.03 פנתה עובדת המוקד להגנת הפרט, גבי עלוה קולן אל פרקליטות מחוז י-ם וביקשה לצלם את חומר החקירה.
29. בשיחה טלפונית מיום 06.08.03 נמסר מפרקליטות מחוז י-ם כי תיק החקירה הוחזר למחלקת תביעות במחוז ש"י. אולם בשיחה טלפונית נמסר מתביעות ש"י כי התיק הועבר לתחנת בנימין, ובשל כך שבה גבי קולן אל אח"כ מחוז ש"י וביקשה לאתר את התיק ולקבל עדכון למצב הטיפול בו.
30. מאח"כ ש"י נמסר כי בתאריך 20.07.03 הוחזר התיק מתחנת בנימין להמשך טיפול בפרקליטות מחוז י-ם כשבתיק חשוד אחד, ובקשה לצילום חומר יש להפנות אליהם.
- רצ"ב העתק התשובה הנ"ל ומסומן **נספח ח'** לכתב התביעה.

31. ביום 14.09.03 הייתה פניה לפרקליטות מחוז י-ם עם בקשה לצילום תיק החקירה.
רצ"ב העתק הפניה הנ"ל ומסומן **נספח ט'** לכתב התביעה.
32. משיחות טלפוניות עם פרקליטות מחוז י-ם נמסר ביום 14.09.03 לאחר בירורים, כי עו"ד שולמית בן יצחק מטפלת בתיק האמור ולאור הנמסר הייתה פניה אל עו"ד בן יצחק בבקשה לקבלת עדכון לגבי מצב התיק.
33. מספר פניות היו אל עו"ד בן יצחק, וביום 25.03.04 מסרה האחרונה כי עוד לא סיימה את הטיפול בתיק וכי תעדכן אל המוקד לגבי מצב התיק.
34. בשיחה מיום 08.09.04 אל עו"ד בן יצחק נמסר לגבי עלוה קולן מהמוקד להגנת הפרט כי הטיפול בתיק עוד לא הסתיים. גב' קולן ביקשה כי יורשה לה לצלם את התיק, עו"ד בן יצחק בתגובה מסרה כי יש לשלוח בקשה בכתב.
35. ביום 09.09.04 פנה עו"ד יוסי וולפסון מהמוקד להגנת הפרט אל עו"ד בן יצחק בבקשה לצלם את תיק החקירה.
רצ"ב העתק הפניה הנ"ל ומסומן **נספח י'** לכתב התביעה.
36. ביום 12.10.04 נתקבלה תשובתה של עו"ד בן יצחק לפיה צילום התיק לא יורשה בשלב זה כי תיק החקירה עוד לא נסגר וכי נעשים מאמצים להגיש כתב אישום נגד חשוד.
רצ"ב העתק התשובה הנ"ל ומסומן **נספח יא'** לכתב התביעה.
37. לפי האמור, מאז ועד ליום כתיבת שורות אלה טרם נתקבלו כל מסקנות ו/או החלטות בנוגע לתלונתם של התובעים, ועל כן התובעים שומרים לעצמם את הזכות לתקן את כתב תביעתם בהתאם למסקנות, תוצאות וחומר החקירה, לכשיתקבלו.

אחריות הנתבעת ושלוחיה

38. כמצוין לעיל, התובע 2 הגיש תלונה בגין האירוע כבר ביום התרחשותו, ולמרות פניות התובעים והמוקד להגנת הפרט לקבלת עדכון בנוגע לתלונה וגורלה, משום מה הליך הטיפול בתיק החקירה התארך, במשטרה התיק נסגר מחוסר ראיות ומשהועבר לפרקליטות ונתבקשה השלמת חקירה, "צץ" חשוד בתיק ועד ליום זה גורל התיק לא ברור.
39. חוק הנוזקים האזרחיים (אחריות המדינה), תשי"ב-1952, מכביד על התובעים ומאלצם להגיש את תביעתם חרף העובדה כי טרם מוצתה החקירה הפלילית נגד המתנחלים - ככל הנראה בשל סחבת מיותרת בטיפול בתיק. לאור האמור, התובעים שומרים לעצמם את הזכות לתקן את כתב תביעתם ככל שיעלה מההליכים הפליליים.

רשלנות

40. התובעים יטענו כי מעשי אנשי המשטרה ואנשי הצבא שלוחי הנתבעת באירוע אשר תואר לעיל, מהווים עוולת רשלנות, כמשמעות מושג זה בסעיף 35 לפקודה עוד לא הגדרת "פקודה", בכך שבין היתר:
- 1) החיילים חבים חובת זהירות מושגית כלפי התובעים, בהיותם אחראים על שלומם ובטחונם של הציבור כולו ובכלל זה התובעים, ובנסיבות האירוע אף היו חייבים בחובת זהירות קונקרטיית כלפי התובעים;
  - 2) השוטרים והחיילים התנהגו בקלות דעת ובזלזול כלפי רכושם של התובעים.
  - 3) השוטרים והחיילים לא עשו כל שביכולתם כדי למנוע את האירועים נשוא התביעה.
  - 4) השוטרים ו/או החיילים לא הגיעו לאזור המטעים על מנת לאבטח את המוסקים הפלסטינים כפי שתואם מראש.
  - 5) השוטרים ו/או החיילים לא הגיעו בזמן אף שהייתה הודעה עוד לפני קרות האירוע על חשש לתקיפת מתנחלים המסתובבים בקרבת מקום.

6) השוטרים ו/או החיילים לא עשו ו/או לא עשו מספיק על מנת למנוע את האירוע נשוא התביעה ונזקיו כפי שיפורט להלן חרף הישנות מקרים בכגון אלה בסמוך לאירוע.

7) סירבו להיענות לבקשת התושבים הפלסטינים לעזרה בזמן אמת.

8) התרשלו במילוי תפקידם בכך שלא שמרו את רכושם של האנשים.

9) השוטרים שהתלוו לתובע 2 ולשאר האנשים שרכביהם הוצתו לא עצרו ו/או עיכבו לחקירה את המתנחלים התוקפים על אף שהיה זיהוי במקום, ועדי ראיה. וכן לא חילטו לצורכי חקירה את המכונית עליה הצביע התובע 2 כזו שבה השתמשו המתנחלים בעת תקיפת התובעים והמוסקים האחרים.

41. התובע יטען, כי הנתבעת אחראית באחריות שילוחית כלפי התובעים בעוולה זו שבוצעה על ידי אנשים שפעלו תחת פיקוחה ו/או השגחתה ו/או פיקודה, בין היתר בכך שהורתה להם לעשות מעשים אלה ו/או שלא דאגה שמעשים אלה לא יתבצעו.

42. התובעים יטענו גם כי הנתבעת אחראית ישירה לנזקי התובעים מאחר ובין היתר, עשתה ו/או חדלה מלעשות את המעשים הבאים:

א. לא הנחתה או לא תדרכה כראוי את אנשי כוחות הביטחון שהופקדו על רכוש האוכלוסייה האזרחית בשטחים הכבושים ובכללם התובעים, למרות שהייתה צריכה לעשות זאת.

ב. התרשלותה בהעברת ההוראות לכוחות הביטחון הפועלים מטעמה בעניין אבטחת המוסקים, אפשרה את הפגיעות של המתנחלים במוסקים הפלסטינים בכלל ובתובעים בפרט.

ג. לא פיקחה כראוי על האנשים הפועלים בשליחותה;

ד. נמנעה מלהוציא את ההוצאות הנדרשות למניעת הנזק, הגם ששיעורן היה נמוך באורח ניכר מתוחלת הנזק הצפויה;

ה. לא נקטה באמצעים מן הטיב ו/או מן ההיקף שנדרשו בנסיבות העניין לשם שמירה על בטחון המוסקים בגוף וברכוש בכלל והתובעים בפרט.

ו. לא עשתה ו/או לא עשתה די לשם בירור תלונת התובע בזמן וכנדרש.

ז. לא צפתה למרות שהיה עליה לצפות את האירוע ונזקיו בשל הישנות מקרים כגון אלה בכל שנה בעונת המסיק במיוחד ובחלקות החקלאיות הסמוכות להתנחלויות.

ח. התעלמה מתלונות קודמות על תקיפת פלסטינים בעונת המסיק על ידי מתנחלים ולא הפיקה את הלקחים המתבקשים ולא נקטה בצעדים נמרצים למניעת הישנות המקרים.

ט. היא ושלוחיה נקטו יד רפויה עם המתנחלים אשר עושים פעולות חוזרות ונשנות של ונדליזם ותוקפנות בגוף וברכוש הפלסטינים בכלל והתובעים בפרט.

י. הפרה את העיקרון היסודי של שוויון בהגנה על אזרחים ובאכיפת החוק.

יא. פעלה, בין על דרך מעשה ובין על דרך מחדל, לא כפי שרשות ו/או שולחת ו/או מעבידה ו/או מעסיקה ו/או מדינה בשטח כבוש, הייתה פועלת בנסיבות העניין;

יב. התרשלה בבחירת החיילים ו/או השוטרים שיפעלו ברשויות השונות בשטחים כדי לבצע את פעולות החקירה והאבטחה.

יג. השתתה היא ושלוחיה בחקירת תלונתם של התובעים ולא ביצעה את כל הפעולות המיידיות, אשר היו יכולות להביא לכדי מציאת כל האחראים

הישירים לנזקים של התובעים במהירות, חרף הפניות בשעת אמת, דבר שהיה יכול לחסוך את הנזקים שנצטברו.

יד. צפתה או הייתה צריכה לצפות, שמחדליה יביאו לנזקיהם של התובעים.

טו. הנהיגה מדיניות גם בצבא וגם במשטרה של אי אכיפת החוק על המתנחלים ותחת זאת להעניש את הפלסטינים המתלוננים על הפעילות העבריינית של המתנחלים.

טז. נמנעה היא ורשויות אכיפת החוק השייכות לה מלהיערך כראוי לעונת המסיק הידועה כעונה בעייתית בשל התקיפות החוזרות ונשנות של המתנחלים באופן שימנע מהחקלאים הפלסטינים את הנזקים הנגרמים להם, לחייהם, לרכושם וליבולם.

יז. לא העבירה לרשויות השלטת החוק בשטחים ולכוחות הפועלות בשטח את ההנחיות וההוראות הדרושות לעניין אבטחת עונת המסיק של הפלסטינים בשטחים.

יח. התעלמה התעלמות גמורה, במשך שנים ארוכות ועד עצם היום הזה, מדו"חות וביקורות חוזרים ונשנים, בדבר אי-אכיפת החוק על המתנחלים בשטחים, או, על-כל-פנים, עשתה מעט מאוד כדי להפיק את הלקחים מדו"חות וביקורות אלו ולתקן את הטעון תיקון.

יט. במעשיה ובמחדליה אלו (ואחרים) נתנה אור ירוק לאזרחיה שבשטחים הכבושים לפרוק את עול החוק ולעשות באוכלוסיה הפלסטינית וברכושה כאוות נפשם, כשהם נהנים מחסינות כמעט מוחלטת בפועל.

כ. הפרה את חובותיה שלפי המשפט הפנימי והבינלאומי כמפורט להלן.

הפרת חובה חקוקה

43. התובעים יטענו, כי במעשיהם ובמחדליהם הפרו הנתבעת ושלוחיה, בין היתר את החובות החקוקות המפורטות להלן, אשר נועדו להגן על סוג האנשים עמם נמנים התובעים, וכי נזקי התובעים נגרמו עקב הפרת אותן חובות:

(1) סעיף 2 ו-3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, האוסרים על פגיעה בחייו, גופו, כבודו וקניינו של אדם, סעיף 4 לחוק בדבר הזכות להגנה על החיים, הכבוד והגוף, וסעיף 11 המחייב את רשויות השלטון לכבד את הזכויות הקבועות בחוק.

(2) תקנה 43 לתקנות המצורפות לאמנת האג בדבר הדינים והמנהגים של המלחמה ביבשה (1907) המחייבת את המשיב לנקוט בכל האמצעים שביכולתו כדי להבטיח את החיים התקינים בשטח שבשליטתו, למעט אם נבצר ממנו הדבר לחלוטין.

(3) תקנה 46 לתקנות המצורפות לאמנת האג בדבר הדינים והמנהגים של המלחמה ביבשה (1907), המחייבת לשמור על כבודם, חייהם ורכושם הפרטי של תושבי שטח כבוש.

(4) סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית, בדבר הגנת אוכלוסייה אזרחית בזמן מלחמה (להלן: **אמנת ג'נבה הרביעית**), הקובע כי אנשים מוגנים זכאים לכבוד ולהגנה מפני אלימות או איום בשימוש באלימות, והמעגן גם את חובת היחס השוויוני למוגנים.

(5) סעיף 280 (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), המחייב כל עובד ציבור, לרבות חיילים, שלא לעשות מעשה שרירותי הפוגע לרעה בזכות הפרט, תוך שימוש לרעה בכוח הסמכות.

6) סעיף 124 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955 (להלן: **חוק השיפוט הצבאי**) הדן בהתרשלות.

7) סעיף 70 לחוק השיפוט הצבאי, האוסר על חריגה מסמכות הגורמת לנזק לרכוש.

8) סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א – 1971 (להלן: **"הפקודה"**) בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.

9) סעיף 1 לתוספת השנייה לפקודה בדבר אי מילוי הוראה מהוראות פקודות משטרת ישראל.

10) סעיף 2 לתוספת השנייה לפקודה בדבר התרשלות במילוי תפקיד.

11) סעיף 3 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר על התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

12) סעיף 4 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר על שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד.

44. התובעים יטענו כי הנתבעת אחריות גם באחריות שילוחית לעוולה זו שבוצעה ע"י שלוחיה ו/או הפועלים מטעמה ו/או הנמצאים תחת פיקודה ופיקוחה בכך שבין היתר לא הדריכה אותם לקיים חובות אלה ושלא דאגה שחובות אלה יובאו לידיעת האנשים הפועלים בחסותה ושיפעלו בהתאם להן.

נזקי התובעים

45. כתוצאה מהאירוע המתואר לעיל נגרמו לתובעים הנזקים הבאים:

א. כאמור לעיל, התובע 1 היה הבעלים של המכונית אשר הוצתה, שוויה של המכונית (נכון ליום האירוע) כ- **76,000** ₪. התובע 1 יטען כי הוא זכאי לפיצוי בגין שווי המכונית בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום האירוע ועד ליום הגשת התביעה היינו סך של **82,686 ש"ח**.

ב. התובעים 1 ו-2 ניהלו, כאמור לעיל, בית מלאכה לעבודות אלומיניום וכן מסגריה בכפרם תורמוס ע"א. המכונית שהוצתה באירוע שימשה להובלת הסחורות שיוצרו בבתי מלאכה אלה.

ג. יצוין כי רק בחודש יולי 2004 הצליחו התובעים לקנות רכב חלופי במקום הרכב שהוצת, וזאת רק אחרי שמכרו את הרכב הנוסף שעבד בשירות בתי המלאכה מאחר ולא עמד במשימה של העברת סחורות. שווי הרכב החדש מסוג מרצדס D412 מודל 97 הוא **90,000** ₪ נכון לחודש יולי 2004.

ד. כתוצאה מהאירוע המתואר, נאלצו התובעים 1 ו-2 לשכור את שירותיהם של נהגי משאיות על מנת להעביר את הסחורה ממקום למקום וזאת מיום האירוע ועד לחודש יולי 2004. בגין שכירת שירותים אלה נאלצו התובעים להוציא סכומי כסף, כשאת ההוצאות האלה מעריכים התובעים בסך של לפחות **20,000** ₪. בגין הוצאות אלה זכאים התובעים לפיצוי.

ה. זאת ועוד, התובעים זכאים לפיצוי בגין הטרטור, הצער ועוגמת הנפש אשר נגרמו להם כתוצאה מהאירוע המתואר, אשר מראה על אזלת ידם של כוחות הביטחון אל מול המתנחלים שתוקפים, ככל שיעלה בידם, את הפלסטינים ובמיוחד בתקופת עונת המסיק. נוסף על כך, הפגיעה בציפייה של התובעים כי תלונתם, שהגישו בזמן אמת, תיחקר וכי האחראים הישירים לנזקים יועמדו לדין, ובמיוחד כאשר התובע 2 יחד עם אחרים הצביעו בזמן אמת על התוקפים ועל המכונית אשר שימשה אותם, הוסיפה רבות על עוגמת הנפש של התובעים אשר נגרמה כתוצאה מהאירוע.

1. זאת ועוד, האירוע נשוא התביעה הינו אירוע נוסף על אירוע אחר שהתרחש כשנה לפני האירוע בו מתנחלים הציתו לתובע רכב אחר. הישנות אירוע ההתנכלות של המתנחלים ואזלת ידם של כוחות הביטחון, הוסיפה לתחושת המרירות והתסכול של התובעים. התובעים משאירים את תביעתם בגין ראש נזק זה לשיקול דעת ביהמ"ש.

פיצויים עונשיים

46. התובעים יבקשו מביהמ"ש הנכבד להפעיל את שיקול דעתו, ולפסוק להם פיצויים עונשיים בשים לב להתנהגות החמורה של הנתבעת ושלוחיה הראויה לכל גינוי. התובעים מבקשים כי הפיצויים ישקפו אפקט הרתעתי וחינוכי כנגד מעשים כגון אלה. הפיצויים צריכים לשקף את ההכרח לחזק את מעמד זכויות האדם, שהנתבעת ושלוחיה לא ייחסו להן את החשיבות הראויה. לחילופין. התובעים יטענו כי הם זכאים לפיצויים מוגברים בגין נזקיהם בשים לב להתנהגות הנתבעת ושלוחיה הראויים לגינוי ולסלידה ובהתחשב בחשיבות הזכויות שנפגעו.

הנזק הראיתי

47. התובעים יטענו כי כתוצאה, בין היתר, מהחקירה הלקויה ו/או הלא ממצה ו/או הלא עניינית ו/או האיטית ו/או המתעלמת מתלוונות קודמות ו/או אי מתן התייחסות הראויה לטענות התובע והאנשים האחרים כי הם מזהים את התוקפים ואת המכונית בה נסעו בעת האירוע הובילה לכך כי לא יעמדו על זהות המעוולים הישירים, ובכך נגרם להם נזק ראיתי.

48. הנזק הראיתי שנגרם לתובעים ניתן לשומה, וגובהו כגובה הנזקים הישירים שנגרמו להם, ככל שהנזק הראיתי מונע מהתובעים להיפרע בגין נזקים אלה מהמעוולים הישירים.

49. התובעים יטענו, בנוסף, כי הנזק הראיתי שנגרם להם באשמה של הנתבעת מזכה את התובעים בהעברת נטל השכנוע אל כתפי הנתבעת.

כללי

50. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו.

51. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין ולחייבה לפצות את התובעים בגין הנזקים שנגרמו להם, לרבות שכר טרחת עורך דין ומע"מ כחוק, בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

ירושלים היום ה- 20 לחודש אוקטובר, 2004.

לינה אבו-מוך זועבי, עו"ד
המוקד להגנת הפרט
ב"כ התובע